

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 - Nové Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2018, č. j. 9/2017-160-PPZŘ/2,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 20. 3. 2018, č. j. 9/2017-160-PPZŘ/2, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 3. 2017, č. j. OD 1125/16-4/67./Li KULK 982/2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným ze správního deliktu podle § 56 odst. 2 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů. Správního deliktu se měl dopustit tím, že v rozporu s § 51 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nevydal ve dnech 30. 12. 2014 a 30. 12. 2015 bez zbytečného prodlení řidiči, který ukončil výuku a výcvik (XX), nar. (XX) potvrzení o rozsahu a obsahu výuky a výcviku a datu jejich ukončení. Za uvedený správní delikt byla žalobci dle § 56 odst. 4 písm. c) zákona č. 247/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou, že předání potvrzení jiné osobě bylo s vědomím a souhlasem osoby oprávněné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále vůbec nereagoval na námitku, že obvinění bylo žalobci sděleno pro tři správní delikty téže skutkové podstaty, avšak ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání pouze dvou z nich, aniž by bylo řízení ve věci třetího správního deliktu (časově prvního správního deliktu, který měl být podle obvinění spáchán dne 29. 12. 2013) náležitou procesní formou ukončeno. Dle žalobce lze mít tudíž za to, že toto řízení dosud běží, ačkoli bylo povinností vést o všech správních deliktech žalobce společné řízení a pokud nebyl některý z nich ze zákonných důvodů řádnou procesní formou vyloučen do samostatného řízení, také o nich rozhodnout ve společném rozhodnutí. Žalovaný se nevyjádřil ani k námitce žalobce, že pokud byly skutkové okolnosti ve všech třech případech vydání potvrzení, kterých se obvinění týkalo, stejné, pak musí být také posuzované jednání ve všech případech hodnoceno shodně, buď jako protiprávní nebo jako souladné se zákonem.
3. Žalobce dále tvrdil, že ze strany správních orgánů nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a došlo tak k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce od počátku správního řízení tvrdil, že pokud bylo v jím provozovaném školicím středisku někdy potvrzení o absolvovaném školení vydáno jiné osobě než řidiči, který byl účastníkem školení, bylo to vždy s jeho souhlasem a na základě dohody mezi

řidičem

a touto jinou osobou (zpravidla jeho zaměstnavatelem). Touto okolností se měl správní orgán

I. stupně podrobněji zabývat. Pokud by se totiž prokázalo, že tomu tak skutečně bylo, musel

by správní orgán dospět k závěru, že nelze vinit ze správního deliktu někoho, kdo s prokazatelným souhlasem oprávněné osoby předá jí určený doklad do rukou jiné osoby, s níž je oprávněná osoba na takovém převzetí dokladu dohodnuta. Dle žalobce není jasné,

z čeho oba správní orgány dovozují, že provozovatel školicího střediska jako adresát ustanovení

§ 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. má povinnost předat potvrzení pouze do vlastních rukou účastníka školení. Jestliže zákon nestanoví, jakou formou má být doklad o absolvování školení předán, je zjevné, že tuto otázku ponechává plně na dohodě mezi oběma stranami smluvního vztahu. Dle žalobce lze z uvedeného ustanovení pouze dovodit povinnost, aby provozovatel školicího střediska vystavil na jméno účastníka školení potvrzení o jeho absolvování, avšak způsob jeho předání je ponechán na autonomii vůle smluvních stran. Porušení povinnosti vyplývající z citovaného ustanovení by bylo možné konstatovat pouze v případě,

že by provozovatel školicího střediska nevydal potvrzení vůbec, nebo by je odmítl vydat účastníku školení, tedy tomu, na jehož jméno je vydal.

4. Žalobce konečně také tvrdil, že se správního deliktu kladeného mu za vinu nemohl dopustit

ve vztahu k pravidelnému školení podle § 48 zákona č. 247/2000 Sb., protože podle § 51 odst. 3 tohoto zákona má provozovatel školicího střediska povinnost vydat potvrzení řidiči,

který ve školicím středisku ukončil výuku a výcvik. Z použité formulace lze jednoznačně dovodit, že tato povinnost se týká pouze té formy zdokonalování odborné způsobilosti řidičů,

jejímž obsahem jsou kumulativně výuka i výcvik, tj. pouze vstupní školení ve smyslu § 47 tohoto zákona. I pro vymezení skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu obsažené v § 56

odst. 2 písm. h) používá zákon formulaci: v rozporu s § 51 nevydá bez zbytečného prodlení řidiči, který ukončil výuku a výcvik, potvrzení o rozsahu a obsahu výuky a výcviku a datu jejich ukončení. Skutková podstata správního deliktu tak může být naplněna pouze v případech,

kdy má být po ukončení výuky a výcviku vydáno potvrzení o rozsahu a obsahu výuky a výcviku. To v daném případě, kdy pravidelné školení žádný výcvik nezahrnuje, možné není. Z napadeného rozhodnutí je dle žalobce zřejmé, že se žalovaný otázkou, zda se § 51 odst. 3

a § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 247/2000 Sb. mohou na posuzované jednání žalobce vztahovat, vůbec nezabýval.

5. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně zahájil s žalobcem řízení o správním deliktu podle § 56 odst. 2 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb. z jehož spáchání byl důvodně podezřelý. Dle žalovaného šlo ze strany žalobce o protiprávní jednání naplňující znaky správního deliktu a pokračování v jeho páčání v analogii s § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobce byl obviněn ze třech správních deliktů téže skutkové podstaty. Ustanovení § 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. ukládá provozovateli školicího střediska povinnost vydat bez zbytečného prodlení řidiči, který ukončil výuku a výcvik v tomto středisku, potvrzení o rozsahu a obsahu absolvované výuky a výcviku a datu ukončení výuky a výcviku. Protože zákon č. 247/2000 Sb. neupravuje odděleně povinnost provozovatele školicího střediska vydat potvrzení o ukončení vstupního školení nebo pravidelného školení je třeba konstatovat, že § 51 odst. 3 stanoví povinnost provozovateli školicího střediska jak po ukončení vstupního školení tak pravidelného školení. Zákon č. 247/2000 Sb., také uvádí jediný způsob předání potvrzení a to pouze v § 51 odst. 3, který ukládá provozovateli školicího střediska povinnost bez zbytečného prodlení vydat, tzn. bezprostředně po ukončení pravidelného školení vytisknout, vyplnit, potvrdit uvedené potvrzení řidiči, který v tomto středisku ukončil výuku v rámci pravidelného školení nebo potvrzení o ukončení výuky a výcviku v rámci vstupního školení. Jiný způsob předání takového potvrzení řidiči zákon č. 247/2000 Sb. dle žalovaného nepřipouští. V případě podání žádosti o profesní způsobilost je to řidič, kdo je povinen úřadu obce s rozšířenou působností i tímto potvrzením doložit skutečnost, že se podrobil pravidelnému školení v plném rozsahu a způsobem předepsaným v § 48 citovaného zákona. Analogicky také v případě podání žádosti o vykonání zkoušky profesní způsobilosti dokládá podle § 52b odst. 2 písm. a) citovaného zákona pouze řidič uvedeným dokladem, že absolvoval výuku a výcvik v rámci vstupního školení v plném rozsahu.

IV. Replika k vyjádření žalovaného

7. Žalobce především upozornil na to, že odkaz na § 116 trestního zákoníku a tvrzení, že se v případě žalobce jednalo o pokračující správní delikt, je překvapivé, protože v průběhu správního řízení se tato argumentace nikde neobjevila. Předmětem obvinění bylo navíc „potvrzení o rozsahu a obsahu absolvované výuky a datu ukončení výuky“, i když takové potvrzení nebylo vůbec vydáno. Vydáno bylo potvrzení podle přílohy č. 5, tj. „potvrzení o absolvování pravidelného školení“. Žalobce také nesouhlasil s výkladem žalovaného, že § 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. připouští pouze jediný způsob předání potvrzení. Citované ustanovení upravuje pouze povinnost vydání potvrzení bez zbytečného prodlení. To dle žalobce ale nevylučuje, aby bylo například zasláno poštou.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

8. Písemností ze dne 1. 11. 2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu podle § 56 odst. 2 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., jehož se měl žalobce dopustit tím, že ve dnech 29. 12. 2013, 30. 12. 2014 a 30. 12. 2015 nevydal panu [XX] po absolvování pravidelného školení ve smyslu § 48 zákona č. 247/2000 Sb. bez zbytečného prodlení v souladu s § 51 odst. 3 téhož zákona potvrzení o rozsahu a obsahu absolvované výuky a datu ukončení výuky.
9. Dne 5. 12. 2016 proběhlo ve věci ústní jednání, při němž byl k věci vyslechnut svědek [XX]. Svědek vypověděl, že při ukončení školení školitel, tj. žalobce, vždy předal potvrzení zaměstnanců, kteří se školení zúčastnili, zaměstnavateli panu [XX] který se školení zúčastnil také. Svědek také konstatoval, že dne 30. 12. 2013 mu byl vydán průkaz profesní způsobilosti řidiče. Uvedl, že potvrzení o školení ale nedostal přímo od žalobce, ale od zaměstnavatele pana [XX], který měl toto potvrzení od posledního školení u sebe. Svědek nepopřel, že žalobce potvrzení vydal a orazítkoval, ale tvrdil, že toto potvrzení nikdy nedostal on jako řidič, ale vždy pan [XX], jako jeho zaměstnavatel. Dne 14. 2. 2017 při pokračování ústního jednání byl k věci vyslechnut pan [XX]. Ten vypověděl, že zaměstnává asi tři řidiče nákladních vozidel, kteří se každoročně účastní pravidelného školení profesní způsobilosti řidičů, které pořádá žalobce v Železném Brodě, svědek se školení účastní také. Jedním ze zaměstnanců pana [XX] byl i pan [XX], který u něj pracoval asi tři až čtyři roky a pravidelných školení se také účastnil. Svědek konstatoval, že někteří řidiči si potvrzení o školení převzali, u ostatních, kteří pak šli školení oslavit do restaurace, si potvrzení o školení nechal u sebe on, aby je řidiči někde neztratili a potvrzení byla k dispozici i na příští rok. Panu [XX] potvrzení o školení zasílal někdy v létě či únoru 2016 spolu s dalšími písemnostmi.
10. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017 uvedl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že panu [XX] byl dne 30. 12. 2013 vydán nový řidičský průkaz, v němž byla vyznačena i jeho profesní způsobilost postupem uvedeným v § 52c odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. Pro vydání nového řidičského průkazu musel pan [XX] v souladu s § 52c odst. 2 písm. b) citovaného zákona doložit, že se podrobil výuce v rámci pravidelného školení v plném rozsahu a způsobem předepsaným v § 48 tohoto zákona. Je tak zřejmé, že disponoval potvrzením o absolvování pravidelného školení ze dne 27. 12. 2013. Správní orgán I. stupně proto považoval tvrzení pana [XX] o tom, že mu provozovatel školicího střediska nevydal potvrzení o školení vykonaném dne 27. 12. 2013 za neopodstatněné.
- Závěr
o odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt v rozsahu sděleného obvinění správní orgán I. stupně opřel o svědecké výpovědi [XX] a [XX], z nichž vyplývá, že při ukončení školení vydal žalobce potvrzení zaměstnanců, kteří se školení zúčastnili, tj. i [XX], zaměstnavateli panu [XX].

11. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že k předání potvrzení panu [XX] došlo s konkludentním souhlasem všech zúčastněných řidičů. Dle žalobce se jednalo o obvyklou a zaběhnutou praxi u daného zaměstnavatele. Všichni řidiči byli na místě provozovatelem školicího střediska poučeni o svých právech. Pokud by některý řidič se zaběhnutou praxí nesouhlasil, měl možnost si potvrzení osobně odebrat. Důkazem o bezproblémovém fungování této praxe je i skutečnost, že pan [XX] obdržel na základě potvrzení ze dne 29. 12. 2013 nový řidičský průkaz s vyznačením profesní způsobilosti řidiče. Žalobce nesouhlasil s výkladem správního orgánu I. stupně, že je třeba osobní předání potvrzení každému řidiči. Žalobce dále upozornil na to, že řízení bylo zahájeno celkem [XX] pro [XX] tři [XX] skutky, ale z provedeného dokazování vyplynulo, že v případě skutku ze dne 29. 12. 2013 pan [XX] evidentně dostal potvrzení do své dispozice. Všechny skutkové okolnosti tohoto skutku ale byly zcela identické jako u zbývajících dvou skutků. Správní orgány o skutku ze dne 29. 12. 2013 nijak nerozhodly a řízení o tomto skutku nezastavily. Pouhé tvrzení o neopodstatněnosti v odůvodnění rozhodnutí je dle žalobce nedostatečné. Dle žalobce tak byla porušena ustanovení o řízení, což mělo zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že zákon neumožňuje provozovateli školicího střediska vydávat potvrzení podle jeho uvážení, například na základě zavedené praxe u zaměstnavatele řidiče. Ustanovení § 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. ukládá provozovateli povinnost vydat bez zbytečného prodlení po ukončení výuky v rámci provedeného pravidelného školení potvrzení o rozsahu, obsahu a datu ukončení výuky přímo řidiči. Dle žalovaného je zřejmé, že se správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení zabýval podrobně podáním pana [XX], který uvedl, že mu žalobcem nebylo předáno potvrzení o [XX] školeních, kterých se účastnil ve dnech 29. 12. 2013, 30. 12. 2014 a 30. 12. 2015. Při ústních jednáních vyšlo najevo, že pan [XX] má vydán dne 30. 12. 2013 řidičský průkaz, v němž má vyznačenou profesní způsobilost, a proto je zřejmé, že musel disponovat potvrzením o absolvování pravidelného školení řidičů ze dne 27. 12. 2013.

VI. Posouzení krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými [XX] úvahami [XX] se [XX] řídil

při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí a má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

15. V posuzovaném případě právě takový případ nastal, neboť napadené rozhodnutí vůbec nereaguje na některé zásadní námitky žalobce vznesené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí,

a to ani implicitně. Žalobce již v odvolání namítal, že správní řízení s ním bylo zahájeno celkem pro tři skutky, ve výroku prvostupňového rozhodnutí však bylo rozhodnuto pouze o dvou. Zdůrazňoval také, že skutkové okolnosti byly ve všech třech případech shodné,

a proto i posuzované jednání mělo být hodnoceno shodně. Ani na jednu z těchto námitek žalovaný adekvátně nereagoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když považoval podnět pana [REDACTED] ohledně jednání žalobce dne 27. 12. 2013 za neopodstatněný. Argumentace použitá žalovaným ve vyjádření k žalobě, že se jednalo o pokračující správní delikt, se v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec neobjevila. Aby správní orgán mohl posoudit jednání jako pokračující správní delikt, musely by být splněny podmínky uvedené v § 116 trestního zákoníku. Při absenci definice pokračování v přestupku nebo v jiném správním deliktu v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích nebo v jiném zákoně (současná právní úprava již definici pokračování v přestupku obsahuje - viz § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) se analogicky vycházelo z definice pokračování v trestném činu v trestním zákoníku. Žádné úvahy o naplnění této definice však prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahuje. Krajský soud v této souvislosti upozorňuje, že minimálně splnění podmínky blízké časové souvislosti se v tomto případě jeví jako problematické.

I kdyby ale správní orgány posuzovaly jednání žalobce jako pokračující správní delikt, stejně

by musely o dílčím útoku ze dne 29. 12. 2013, pro který bylo správní řízení s žalobcem rovněž zahájeno, zákonnou formou rozhodnout ve výroku. Pokud tak neučinily, nevyčerpaly předmět řízení. K námitce, že skutkové okolnosti byly ve všech třech případech shodné, pak žalovaný neuvedl vůbec nic, ačkoliv odpověď na tuto otázku může být pro posouzení věci klíčová, protože z výpovědi svědků skutečně jednoznačně vyplynulo, že způsob předání potvrzení po ukončení pravidelného školení byl ve všech případech shodný.

16. Bez odpovědí na výše uvedené otázky se soudu jeví jako předčasné posuzovat námitku žalobce, že potvrzení bylo předáno zaměstnavateli s konkludentním souhlasem řidiče.

17. Poslední námitce, v níž žalobce tvrdil, že se správního deliktu kladeného mu za vinu ve vztahu k pravidelnému školení podle § 48 zákona č. 247/2000 Sb. vůbec dopustit nemohl s ohledem na znění § 51 odst. 3 tohoto zákona, zdejší soud nepřisvědčil. V této otázce soud souhlasí s žalovaným, že toto ustanovení stanoví povinnost provozovateli školicího střediska vydat bez zbytečného prodlení řidiči potvrzení jak po ukončení vstupního školení tak pravidelného školení. Podle § 51 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. stanoví vzor potvrzení o absolvované výuce a výcviku a datu ukončení výuky a výcviku ve školicím středisku prováděcí předpis, tj. vyhláška č. 156/2008 Sb. Vzor potvrzení o absolvované výuce a výcviku pak obsahuje příloha č. 4 a vzor potvrzení o absolvování pravidelného školení příloha č. 5 této vyhlášky (§ 13 citované vyhlášky). Ustanovení § 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. tedy skutečně stanovuje povinnost provozovateli školicího střediska vydat potvrzení i v případě pravidelného školení. Sám žalobce ostatně tvrdí, že takové potvrzení vydal, spor se vede o to, jestli je mohl předat prostřednictvím zaměstnavatele řidiče, pokud řidič s takovým předáním vyslovil souhlas.

VII. Závěr a náklady řízení

18. Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. V dalším řízení bude třeba, aby se žalovaný všemi odvolacími námitkami žalobce zabýval, současně musí přihlídnout k tomu, že ve výroku rozhodnutí musí být vyčerpán celý předmět řízení (řízení bylo zahájeno pro tři protiprávní jednání). Ve věci soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
20. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady tedy spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč

za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 10 200 Kč. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 23. července 2019

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu